

DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

Gülay BAYTAŞ

Z. HAFIZOĞLU

Nuri ONAT

Osman GÜLER

Osman Sulhi AKSU

Veysel GÜLTAŞ

İsmail BEYDEMİR

Memduh SOYLU

Mehmet ORHAN

Dr. Vâkır ÖZKUL

Dr. Galip UZUNCA

12/94

1994 YILI DERGİ BORÇLULARI

161) Ö.Oktay Gencosmanoğlu	: 600.000-TL
267) Hamit Soylu	: 340.000.-TL
270) Vedat Atalay	: 300.000-TL
271) Mehmet Aktaş	: 340.000-TL
275) Hükmü Yavuz	: 300.000-TL
276) Nevzat Ören	: 300.000-TL
283) Atilla Özcan	: 400.000-TL
285) Ali Özcan	: 300.000-TL
290) Refah Modan	: 300.000-TL

Merter İstanbul adresinden ayrılmıştır.

Yeni adresinin bildirilmesi.

295) Sadi Dinçer	: 300.000-TL
296) Türker İlter	: 300.000-TL
297) Yüksel Beydemir	: 300.000-TL
299) Kemal Yılmaz	: 300.000-TL
301) H. Ünal Gencosman	: 300.000-TL
302) Necla Akoba	: 300.000-TL
304) Ahmet Karagöz	: 300.000-TL
305) İbrahim Beydemir	: 60.000-TL
306) Öner Gündüz	: 300.000-TL
307) Mustafa Onarlıoğlu	: 300.000-TL
308) Ahmet Odabaşı	: 300.000-TL
309) Osman Baykut	: 300.000-TL
318) Cavit Kuru	: 300.000-TL
320) Necdet Oğuz	: 200.000-TL
323) Ahmet Uygur	: 300.000-TL
324) A. Rahmi Ercan	: 300.000-TL
326) Mustafa Uğur	: 300.000-TL
327) Ethem Uğur	: 300.000-TL
328) Celal Karnak	: 300.000-TL
330) Sonay Yay	: 150.000-TL
334) Tanju Demirel	: 300.000-TL

Ankara'dan taşınmış. Adresinin bildirilmesi.

335) Mehmet Polat	: 300.000-TL
336) Fikret Keleştimur	: 300.000-TL
337) Nazım Ateş	: 300.000-TL
338) GÜNTAÇ Değer	: 300.000-TL
340) Hasan Karaman	: 300.000-TL
343) Mehmet Çobanoğlu	: 300.000-TL
346) Mustafa Güzel	: 300.000-TL
347) Turgut Sönmez	: 300.000-TL
388) Vehbi Güzel	: 300.000-TL
350) Meliha Çınar	: 300.000-TL
351) Oya Onur	: 300.000-TL
352) Müştak İkinci	: 300.000-TL
359) Niyazi Serttaş	: 300.000-TL
362) Ali Karakaş	: 300.000-TL
363) Mehmet Serdar Oğuz	: 300.000-TL
364) Semra Lüleci	: 300.000-TL
365) Mehmet Uğur	: 300.000-TL
366) Mithat Kılbaş	: 300.000-TL
367) Nazım Güneş	: 300.000-TL
368) Şahabettin Özer	: 375.000-TL
369) Nebahat Kum	: 300.000-TL
370) Nezahat Demir	: 300.000-TL
372) Resul Özçelik	: 300.000-TL
376) Ergün Topaloğlu	: 300.000-TL
377) Mehmet Aydoğdu	: 300.000-TL
379) Ahmet Özcan	: 150.000-TL
383) Saadettin Koçer	: 300.000-TL
395) Fikret Özdi	: 150.000-TL
397) Latif Köksal	: 150.000-TL
400) İhsan Karaoğlu	: 200.000-TL
402) Hasan Özdem	: 300.000-TL
407) Salim Karadayı	: 150.000-TL
410) Ömer Ceyhun Uyanık	: 150.000-TL
411) Yavuz Özer	: 150.000-TL
412) F.Mehmet Koçer	: 300.000-TL

NOT: Dergi borçlarını ödeyenlere teşekkür ediyoruz.

İleriki sayılarda isminizin yayınlanmasını istemiyorsanız lütfen borçlarınızı ödeyiniz.

Sizlerde TEŞEKKÜR EDELİM.

AĞIN

ağın

**DÜŞÜN ve SANAT
DERGİSİ MUHABİRLERİ**

İsmail BEYDEMİR	: Ağın
Gürol KORKMAZ	: Malatya
İ.Cengiz YÜCEL	: İzmir
H.Cüneyt ÖZKUL	: Ankara

Sahibi

AĞIN Kültür ve Dayanışma Derneği

Adına

Dr. VÂKIF ÖZKUL

*

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

MUAMMER NIKSARLI

*

Yazı Kurulu

Nihat ASYALI

Dr.Vâkif ÖZKUL

Nihat İSPIR

Rüştü ASYALI

Zafer GENÇAYDIN

*

Teknik Yönetmen

Taner BERİKMAN

*

Yazışma Adresi

Necatibey Cad.Uysal Apt. No: 20/16

Tel: 230 11 54 06430-ANKARA

*

PTT 101843 NOLU

Çek Hesabı

*

Gönderilen yazılar yayınlansın
yayınlanmasın iade edilmez ve telif
ücreti ödenmez

Bu dergide yayınlanan yazılardaki
fikirlere yazarlarına aittir.

*

DERGİMİZ AYDA BİR ÇIKAR

Yıl: 4 Sayı: 40

ARALIK-1994

Dizgi: Mes-pa Dizgi - 230 84 71

Baskı: Emeç Ofset Matbaacılık

Tel: 278 30 26-278 30 27

ŞERİATÇIYI SİZLER YETİŞTİRDİNİZ

10 Kasım Perşembe günü Anıtkabir'deydik. Devletin resmi anma töreninin ardından Ata'nın huzuruna çıkmak üzere alanda sıramızı beklerken, O'na yapılan yeni bir şeriatçı saldırıya daha tanık olmanın şaşkınlığı ile bir kez daha sarsıldık.

Yaşlı, genç, kadın, erkek, kentli gecekondu Ataturk'çü halkımız Anıtkabir'e koştu. Sevgi seli oldu aktı. Çirkin saldırıya tepkisini gösterdi. Ata'sına bir kez daha sahip çıktı. O'na olan bağlılığını Atatürk düşmanlarına, Cumhuriyet karşıtlarına coşkulu biçimde dile getirdi. Soğuğa ve yağmura inat.

Saldırının en yakın tanığı olan ve elindeki Kuran ile şeriat propagandası yapan kişiyi şaşkın bakışlarla izleyen Sayın Cumhurbaşkanı, olayı bir meczubun eylemi olarak yorumlayıp, ne yazık ki konuyu fazla önemsemedi. Sayın Karayalçın da bu tür saldırıların "kabul edilemeyeceği" ni belirterek, tepkisini çok yumuşak biçimde dile getirdi.

Sayın yetkililer, sayın yöneticiler, Anıtkabir'de gözlerinizin önünde gerçekleşen bu olay bir kendini bilmez hafife alınacak sıradan bir saldırısı mıdır? Yoksa Laik Türkiye Cumhuriyeti'ni yıkma çabalarının provalarından biri midir? Atatürk'ün en büyük yapıtı olan Laik Türkiye Cumhuriyeti'ni yıkma girişimleri bu denli hafife alınabilir mi sizce? Hem niye şaşıyorsunuz ki?

Şöyle bir düşününüz... Olayların bu aşamaya gelmesinden sizler sorumlu değil misiniz?

Yıllardır politikalarını din temeli üzerine oturtanlar. Seçimlerden önce şeyhlerin elini öpüp, oy toplayanlar.

Namâz çağrısı olan ezanı Arapça'ya dönüştürenler. Meclis'te "siz isterseniz hilafeti bile geri getirirsiniz" diyen politikacıların devamı olmakla övünenler. Rabîta örgütüne destek veren zamanın sayın yetkilileri. Yurt dışına gönderdiğimiz işçileri, döviz veren inekler olarak gören, ancak orada yaşadıkları sorunlara sırtını dönerek şeriatçı örgütlerin kucağına atanlar. Devlet kesesinden hacca gidenler, gönderilenler. Öğrenim Birliği Yasası'nı çiğneyenler, çiğnenmesine göz yumanlar. İmam-hatip liselerini meslek lisesi olmaktan çıkartıp, temel öğretim kurumlarına dönüştürenler. İmam olamayan kız öğrencileri imam-hatip okullarına dolduranlar. Bu okullardan yetişen öğrencileri bürokrasinin kilit noktalarına getirenler. Emniyet örgütünü şeriat yuvası yapanlar. Muammer Aksoy'u, Bahriye Üçok'u, Turan Dursun'u, Çetin Emeç'i, Uğur Mumcu'yu öldürenleri ve onların arkasındaki güçleri ortaya çıkarmamak için çaba gösterenler. Sivas'ta aydınlarımızın, sanatçılarımızın diri diri yakılmasını göz ucuyla seyreden Ankara'daki sayın yetkililer. Ve bu olayın suçunu uluslararası üne ve ödüllere sahip Aziz NESİN'e yıkmaya çalışıp, boynuna ilmi geçirmeye kalkışanlar. Birbirlerini yemekten sol söylemleri unutup, meydanı Refah'a kaptıran Sosyal Demokratlar. Son olarak, çağdaş, uygar kadın kimliğiniz ve "gerekince başıma bağlarım" diye boynunuzda taşıdığınız eşarpla tamamladığınız giysilerinizle alanlara çıkıp, "Ezan, Kuran" edebiyatı yapan siz sayın başbakan...

Ne dersiniz?...

Sayın Cumhurbaşkanı, Sayın Meclis Başkanı, Sayın Başbakan ve Yardımcısı, Sayın Bakanlar, TBMM'nin çok sayın üyeleri, tüm devlet büyükleri, bürokratlar. Hepiniz sorumlusunuz.

Yıllardır şeriat özlemcilerinin yürüdüğü yoldaki taşları bir bir ayıkladınız. Bu yola koyulanların arkasını sıvazladınız, onlara güç ve cesaret verdiniz. Şunu unutmayınız ki, ellerinizle besleyip büyüttüğünüz, sırtını okşadığınız bu canavar gün gelecek sizleri de yutacaktır.

Biz aydın geçinen okumuşlar da, tüm bu olup bitenlere sessiz seyirci kaldık. Tepkisiz, suskun kaldık. Tehlikenin boyutlarını göremeyecek denli aymazlık içindeydik. Laik Türkiye Cumhuriyeti'nin ne denli tehdit altında olduğunu kavrayamadık. Demokrasi adına Türk Ceza Yasası'ndan 163. Maddenin Kaldırılmasını savunduk; Ancak, demokrasiyi yok etmek üzere örgütlenebileceklerini kestiremedik. Biz de bu nedenlerle suçluyuz, sorumluyuz. Suçumuzu ve sorumluluğumuzu geç de olsa anladık. Her fırsatta Anıtkabir'e koşuyoruz. ve Ata'nın sevgisiyle coşup, laik cumhuriyetimize sahip çıkıyor, Atatürk ilke ve devrimlerini sonsuza değin yaşatacağımıza söz veriyoruz.

Kuşkusuz bu çok anlamlı. Laik Cumhuriyetimizi yıkıp, yerine şeriat devleti kurmak isteyenlerin suratında bir tokat gibi patlıyor. Ama yeterli mi? Belirli anma günlerinde ve Atatürk'e her saldırı eyleminde Anıtkabir'e koşarak şeriatçı örgütlenmeyi önleyebilecek miyiz?

Bizler sadece Anıtkabir'de bir araya gelirken, onlar mahalle mahalle, sokak sokak, ev ev dolaşp hızla örgütleniyorlar.

Korkarım bizler geç kalıyoruz.

Gülây BAYTAŞ

ATATÜRKÇÜ DÜŞÜNCE DERNEĞİ
Üyesi - ANKARA

SONSÖZ

Nedendir bilmem

Hep garib olduk

Sanki gurbette ölmeye doğmuşuz

Sıla içimizde sönmeyen bir ateş

Anam yaban yere gömüldü

Babam bir kış günü kimsesiz ölmüş

Bu ne yoz bir yazgıdır Tanrım

Dünyaya dağıldı dölümüz bizim

Artık kalmak istemiyorum buralarda

Ama çaresizim

İsterim ölüm gitsin memlekete

Bir mezar kazılsın

Bulunursa babamın yanında

Yazısız bir taş koysunlar başına

Adsız doğdum

Bu böyle de bitsin istiyorum

İnanın hiç üzgün değilim

Sonunda topraktan geldik

Toprağa dönmektir mutluluk

Zeki HAFIZOĞULLARI

31.07.1994

LAİKLİK NEDİR, NE DEĞİLDİR?

Nuri ONAT

Bir yıldır tartışılan, daha uzun süre de gündemde kalacağı benzeyen laiklik konusu, gene gereken ilgiyi görüyor. Kimileri, hemen kaleme sarılıyor, kimileri de açık oturumlara koşuyorlar. Sanki laiklik, Türkiye için yeni kavrammış gibi davranılıyor. Sanki bu ülke, otuz yıldan çok bir zaman laiklikle yönetilmemiş, uluslar arasında saygınlık kazanmamış. Gerçekte bu tartışmalar, düşün yaşamındaki sağlığı gösterir. Ama, gerçekleri kabullenmek koşuluyla. Hep kendi bildiğimizin doğru olduğunu istemek de ne oluyor? İşte bu kötü.

Bu konuda ben de bir şeyler karalamak istedim. Şimdi size bu karalamayı sunuyorum. Bir tartışma başlatılırsa, buna da sevinirim. Çünkü böylece, kavram olarak, uygulama yönünden konu daha da aydınlığa kavuşur, kanısındayım.

Laiklik, demokrasiden de önce vardı, eski Yunan'da. Daha doğrusu eski Yunan'ın düşün merkezi olan Atina'da. Şimdi bir de

laiklik mi demokrasiden, yoksa demokrasi mi laiklikten çıkmıştır sorusu gerekmez. Çünkü konu yumurta mı tavuktan yoksa tavuk mu yumurtadan çıkmıştır? tekerlemesine benzemiyor. Demokrasi var olabilmek için laikliğe yaslanmak zorundadır. Demokrasi gelişmiş biçimiyle ince hesaplara dayanan bir rejimdir. Ortamı hazır değilse, bakımsızlıktan kurumaya yüz tutan bir fidan gibi hemen solar, laçka olur. Demokrasi, yaşama şansını laikliğin gücüne borçludur.

Demokrasinin temel koşulları olan düşünceye saygı, her türlü özgürlüğe bağlı, anlaşma, uyuşma, ödün ve en küçük azınlıkların bile sözlerinin geçerli olması, egemenlik hakkının koşulsuz ve bağlantısız kullanılması ve kutsallığının benimsenmesi ancak ve ancak laikliğin egemen olduğu ortamlar için söz konusudur. Laiklik olmadan, o soylu görüşü benimsemeden demokrasiye geçilemez.

Bizdeki bocalamanın başlıca nedeni,

laikliği gerçek boyutlarıyla kavrayamamış olmamızdan kaynaklanıyor. Bunu açıklıkla, içtenlikle belirtmemiz gerekir. Bizim sağ partilerin hepsi de bir yerde açık verirler. Çünkü ya laikliği benimsememişlerdir ya da kamu önünde durumu kurtarmak için laik görünmektedirler. Unutmayalım ki, bir zamanlar solculuk da öyleydi. Ortanın Solu, Moskova'nın yolu olarak gösterilmişti. Bunu böyle sananlar bugün de var mıdır dersiniz?

Altı yüzyılı Tanrının yeryüzündeki vekillerinin yönetiminde yaşadık. Bunlar tanrısallığı temsil ediyorlardı. Hepsi de Tanrının yeryüzündeki gölgeleriydi. Ne kazandırdılar bize? Bir Atatürk çıkarıp iktidarı koşulsuz ve bağlantısız halka verseydik nice olurdu halimiz... Bunu hiç düşündük mü, düşünüyor muyuz?

Dinin kutsallığına gölge düşüren, bir ticaret malı gibi pazara çıkarmalara ne diyelim, bilmem ki... Buna hakkımız var mı? Bundan daha büyük günah olur mu? İnsan gibi giyinmek varken, bir sürü tazeyi umacı kılığında İstanbul sokaklarına salmak neyin nesi. Bununla neyin murat edildiğini söyler misiniz? Sizin demokrasi anlayışınız bu ise, vay bu ulusun başına geleceklere... Biz, Ay'da ya da Merih'te yaşamıyoruz. Bizden başka uluslar da var. Onlardan utanmıyor muyuz? Uygar uluslar içinde de öyle soytarlıklar var mı, varsa gösterir misiniz?

Laiklik deyimi, eski Yunancadaki

"Laikos" sözcüğünden geliyormuş. Anlamı da, din adamı olmayan tüm kalabalıkları kapsıyormuş. Buna göre eski Yunan'da iki sınıf bulunuyormuş. Bunlardan birisi "Laikos" öteki ise din adamı anlamına "Kleros". Yunanistan'daki Atina kent sitesini oluşturan bu iki sınıf her zaman barış içinde yaşamışlar. Hazret-i İsa'nın dediği gibi her zaman bu iki sınıf, yanyana ve birbirine destek olarak yaşamışlar ve Yunan uygarlığını böyle oluşturmuşlar. Bu uygulama İsa Peygamber'den önce de vardı.

Bu derginin bundan önceki sayılarından birinde "Demokrasi Kültürü" başlıklı bir yazı yazmıştım. O yazıda, demokrasinin temelini Atina'da atıldığını söylemiştim. Bu temel atılmadan önce de bu "Kleroslu", "Laikoslu" toplum yapısı egemendi her halde. O zamanki Yunanistan'da her olayın, her olgunun birkaç tanrısı vardı. Her erdem, her kötülüğün de tanrıları vardı. Böylece bu tanrıların sayısı bine değin çıkmıştır. Elbette ki "Kleros" un sayısı da çokçaydı. Bu nedenle yüzyıllarca varlıklarını sürdürebilmişlerdir. Ne var ki, çoktanrıçılığın üzerine gölgeler düşünce, "Kleros" da gücünü yitirmeye başlamıştır. Hristiyanlıktan sonra enaz'a inmiştir. Bu sarsılış ve yıkılışa Socrates ve Platon gibi büyük Filozofların etkilerinin büyük olduğu sanılabilir.

İnsanlık Ortaçağ'a girdiğinde Avrupa, zulme dayalı, karanlık, kişiliksiz biçimde yaşıyordu. Ya insanlar Kilise'nin

buyruğundan çıkmayacak, Kilisenin alay-hinde bir tek söz söylemeyecekler ya da yok olacaktı. Engisizyon mahkemeleri harıl harıl çalışıyor, her gün yüzlerce hatta binlerce can alıyordu. Ne Yunan'ın "Laikos" u ne de Yunan felsefesinin insancıl yanları kalmıştı. Bu dönemde demokrasinin sözü bile edilmiyordu. Çünkü böyle kavramları yüzyıllara aktaran ne kitap ne de belge vardı. Başvurulacak tek tük kitap ve belge olsa bile, bunlar da kilisenin elindeydi. Bunlardan Bizans kitaplıklarını, müzelerini süsleyen kitapların ve belgelerin sayısı ise çok ve önemliydi.

1453'ten sonra büyük bir bölümü Avrupalıların eline geçti. Türklerin İstanbul'u almaları üzerine, bütün bu belgeler ve kitaplar tümünden Avrupa'ya kaçırıldı. Yeni çağ'ın düşün yapısını oluşturan, onun temeline harç koyan bütün bu kitaplar ve belgelerdir. Bu öyle bir oluşumdur ki, kısa sürede Avrupa'yı kaplar, biraz sonra da Amerika'ya sıçrar, daha sonra da Japonya'yı içine alır. Yalnız Osmanlı'yı ırgalamaz. Sonradan elçi olarak Avrupa'ya gidenler, yapılanları zındıklık ile nitelendirirler.

Yunan ve Latin uygarlıklarını öğrenen Avrupalılar, gözlerini açtılar ve işe koyuldular. Bin yıllık bir karanlık dönemden ayıldılar, birbirinin peşinden Rönesans'ı, Reformasyon'u Hümanizmi-Aydınlatma Çağı'nı yarattılar. İngiliz Magna Carta'sı, Amerikan ulusları, Birleşik Devletler

Bildirisi, Büyük Fransız ürünü olan İnsanlık ve Yurttaşlık Bildirisi odak noktaları durumuna geldi. Bu oluşumlar, Avrupa'yı güçlü biçimde sarsan olaylardı. O zamana kadar güçlerini Tanrı'dan aldıklarını ileri süren imparatorluklarla krallıklar birer birer çökmeye başladılar. Dinin yeri ile ulusal egemenliğin yerini ayrı güçler temsil edecekti, bundan böyle. Avrupa uygarlığının kapısı böyle çalınmıştır. Avrupa'nın tümü laiktir. Ne hükümetler Kilise işine, ne de Kilise devlet işine karışır. Kısacası Avrupa'da yeni bir Klerosçuluk ve Laikosçuluk başlamıştır.

Ortaçağ'daki Kleros sınıfı imparatorlara, krallara el-etek öptürmüştür. Kısaca söylersek, Laikos, yani halk, imparatorlardan basit köylüye değin Kleros'un direktifi ile yaşamını sürdürmüştür. Yani insanlar kişiliklerinden, güven duygusundan, geçinme rahatlıklarından yoksun kalarak sürdürmüşlerdir yaşamlarını. Eğer buna yaşam denirse. Buyruğa, kurala uymayanlar, Engisizyon mahkemelerinin hışmına uğramışlardır.

Ortaçağ'ın özellikle haçlı savaşlarının sonlarına doğru Bizans'ı çiğneyip ön Asya'ya yayılan Haçlılar, yönetim biçiminde hem yararlanacakları örnekleri buldular, hem zenginliklerle ilgili birçok şey öğrendiler. Bu yeni kazanımlar hızlı biçimde Avrupa'nın statüsünün değişmesinde etkili oldu. Bu sıralarda feodalite de ömrünü tamamlamak üzereydi.

Birer birer çöken feodalitenin yerine Avrupa'da yeni bir sınıf doğuyordu. Bu sınıf Burjuvaziydi. Bu Burjuvalar, kısa sürede çok zengin olduklarından yönetime de ağırlıklarını koymak istiyorlardı. Bunlarla birlikte yeni bir bilginler sınıfı da kendini duyurmaya başlamıştı. Zengin burjuvalardan destek alan yeni bilgin ve filozofların görüşleri, Avrupa'da coşkulu çalkantılar yaratıyordu. Bu çalkantılar, kısa sürede krallarla imparatorları şaşkına çevirmişti. Üstelik yandaşlarını da.

Burjuvalar, ne kralın, ne imparatorun, ne de Kleros'un buyruğuna girmek istemiyorlardı. Bu konuda Laikos'u da yanlarına aldılar. Avrupa, yeni bir oluşumun sancılarını çekiyor, duruma umar arıyordu. Ama, her şey nafileydi. Çünkü ok yaydan ya çıkmıştı ya da çıkıyordu. Tanrısallık zırhına bürünenlerin ayakları suya ermişti. Artık bunları devirmenin ya da yola getirmenin zamanı gelmişti. Yukarıda anlattığımız gibi, devrimler birbirini izledi ve bugünkü Avrupa'nın temelleri atılıyordu. Öte yandan filozoflarla bilginlerin sürekli Laikos'u uyarması, yeni akımın çoğunluğunu çok yukarılara çekiyordu. Bu, önüne geçenleri süpürüp götüren bir sel, bir tufandı.

Krallarla imparatorların hiç de bir özellikleri yoktu. Gerçekte böyle olduklarından tanrısallığa sığınıyorlardı. İktidarlarının tanrısallık olduğu bir yalandan başka bir şey değildi. Öyle ise bunların

yönetimi zorbalığa dayandığından, bunlar yıkılmalıydı. Bu görüş zamanla güç kazandı. Yönetimler de meşru olmayan bu adamlardan alınarak yönetimin meşru sahibi olan Laikos'a, yani halka verildi.

Laikliğin bir din konusu değil, bir iktidar konusu olduğu anlaşıyordu. Laiklik ve demokrasi Avrupa'da böyle çetin süreçlerden geçerek bugünkü olgunluğuna kavuşmuştur. Bu konunun başka bir yorumu yoktur, olamaz da. Laiklik, toplumsal nitelikli bir iktidar sorunudur. Dinle imanla hiç bir ilgisi yoktur. Laiklik dine saygılıdır; tutsak değildir. Halk yönetimi başka, dinin uğraş alanı başkadır.

Şimdi gelelim laikliğin ne olup ne olmadığına:

1- Laiklik, bir ortam konusu olduğundan, bu olmadan demokrasi de olmaz. Bize öyle geliyor ki, hâlâ laikliği dinle karıştırıyor, bunun sıkıntısını çekiyoruz,

2- "Ben laikim." diyebilen kişi, bütün dinlere saygılıdır, kendisine de saygılı olumasını bekler,

3- Laiklik yüzyıllarca savaşılarak kazanılmıştır. Kapının önünde ve çömlek içinde hazır bulunmamıştır,

4- Laiklik, uygarlığa ve demokrasiye kaynaklık eden evrensel bir kavramdır,

5- Laiklik insanlık onuru kaynağıdır da,

6- Laiklik, herkese kazandığı kadarını vermek ister, çapula izin vermez,

7- Laiklik, bir halk yönetimine dönüşürse, doğacak rejim demokrasidir.

Hiç kitap okumadan, bir tutamcık bilgisi olmadan yorumlar yapıyorsa, laiklik küçümseniyorsa, hem demokrasiye darbe vuruluyor, hem insanlıktan uzaklaşıyor demektir. Hele şu görüşe bakın: "Laik olan, Müslüman olamaz" diyor. Bu kafa ile bu görüşle demokrasi benimsenir mi? Bu kafa ile bu görüşle insan olunur mu? Kişi, hem laik olduğunu söylüyor, hem de İslamın koşullarını yerine getiriyorsa neden Müslüman olamazmış? Doğrusu anlaşılır değil. Sen Tanrı mısın ki böyle kararlar veriyorsun? Sen rahip misin, sen Pierre L' Ermitemisin? Hani İslamda ruhban sınıfı yoktu.. Bu ne rezalettir.

O çok güvendiğin kalabalıkların sonsuza dek yalanlarına, düzmecelerine, safsatalarına inanacağını sanıyorsan, aldanıyorsun. Bir gün gelecek, "Yahu bu bizim çocuklar nerede kaldılar? Hiç sesleri çıkmıyor" diyerek şaşkınlaşacaksın. Bu böyle biline.

1- Laiklik din düşmanlığı değildir,

2- Laiklik Batıcı değildir. Halk iktidarının kavgası yeryüzünün her yerinde verilmiştir, verilmektedir,

3- Kimi çevrelerde laik, kimi çevrelerde antilaik olmak, laikliği yerine göre bir mal gibi kullanmak bir beceri değildir. Belki ikiyüzlülüktür. Kişilikten yoksunluğun belirtisidir, örneğidir, hem kendine, hem çevre halkına saygısızlıktır. Yoksa bir beceriklilik sayılmamalıdır. Böyle davrananların en sonunda ipliği pazara çıkar.

Bu açıklamalardan sonra laikliği tanımlayabiliriz. Laiklik, en kısa ve kesin tanımıyla din ile sivil yönetimi birbirinden ayırmaktır. Ne dinin devlet işine, ne devletin din işine karışmasını önlemeye yarayan bir uygarlık davranışıdır.

Bu tanıma göre laiklik, ne sekülerizmdir, ne de hoşgörüdür. Eski Yunan'dan bu yana insanlık, demokrasi ve laiklikle tanışmaktadır. Yalnız laikliğin önemsenmediği dönemlerde demokrasi rafa kaldırılmıştır. Yani toplumlar kaosa sürüklenmiştir.

Şunu kesin olarak kabul etmek zorundayuz: Laiklik de demokrasi de uygarlık yolunda bir düzeyi tutturabilmiş uluslara özgü kavramlardır.

Laik yaşamlar dilerim hepinize. Haydi hoşça kalın.

31.07.1994
İstanbul

BİTER

Uyanırsın sabaha

Filizlenen ümitleri okşarsın

Okşarken

Gün biter.

Beklersin bahar yelini

Koklarsın aşkın gülünü

Koklarken

Sevda biter.

İşte huzur dersin ne âlâ

Uzanırsın tutmaya

Tutarsın da

Ama biter.

Koşma ardından Osman

Koşma yeter

Yeter yetmez derken

Ömür biter...

Osman GÜLER

26.12.1994

BİR ÖĞRETMEN ARIYORUM

Osman Sulhi AKSU

Şanlıurfa'dan Kırşehir'e atanmıştım. Senenin 1961 olduğunu söylersem vaktin ne kadar geçmiş olduğunu da hatırlatmış olurum. Çok sıcak bir bölgeden oldukça serin bir bölgeye gelmiştik. Hâlâ hatırlıyorum. Temmuz ayının 18'i olmasına rağmen çocuklar titredi ve yorgan altında ısınmaya çalıştılar. Bu üşüme iklime intibak edinceye kadar bir süre devam etti. Urfa ne kadar sıcak, kuru ve susuz ise Kırşehir tam onun karşısı serin, ağaçlıklı ve sulak bir yerdi. Emniyet müdürlüğün yanında Urfa'da da devam eden öğretmenliğim Lise müdürü Şerafettin Atak'ın talebi üzerine burada da devam etti. Ne tesadüftür ki Valim Hakkı Nevzat Baykal'ın kızı da öğrencim oldu. Burada bir gelenek başlattım. Tüm emniyet birimlerine verdiğim talimatla "Öğretmen ile öğretmen, ve öğretmen ile öğrenci arasında oluşabilecek herhangi bir olayı haber aldığınızda bir işlem yapmadan önce beni haberdar ediniz". Bunun çok yararını gördüm. İlerde mümkün olursa çok çarpıcı bazı örneklerini sunmaya çalışacağım. Ev sahibim, Kırşehir'in hatırlı ve tanınmış bir ailesine mensup olduğu için halkla çabuk kaynaştım. Bir süre sonra Vali Yardımcısı vekaletini de bana verdiler.

Aradan bir seneden fazla zaman geçmişti. Vali Bey, görevle Ankara'ya

giderken "Karadut" kaplıcaları inşaatının ne durumda olduğunu kontrol etmemi emretmişlerdi. Ağustos ayının sıcak bir günü idi. Hem zamanı değerlendirmek hem de verilen görevi yerine getirmek amacı ile Kırşehir'e 14 kilometre uzaklıkta bulunan Karadut kaplıcalarına gitmek üzere yola çıktım. Arabayı ben kullanıyordum ve yalnızdım. Köye çok yaklaştığım bir sırada motor su kaynattı. Kaportayı açtım, radyatör kapağını zorla çıkarttım ve soğuması için bir süre bekledim. Radyatör kayışı yoktu. Köye gidersem bir çaresini bulurdum. Dura kalka köy içine geldim, bir dut ağacının gölgesinde durdum. Köyde kimsecikler yoktu. Bir süre bekledim. Gelen giden olmadığı gibi çıt sesi bile yoktu. Nihayet bir kapının gıcirtısını duydum o tarafa bakınca kapı aralığından uzanan, sarışın, çilli ve şirin bir kızcağzın ürkek bakışlarla beni gözetlediğini gördüm. İşaret ettim. Yine ürkek davranışları ile geldi. Benim bir şey söylememe fırsat vermeden "Bir şey mi arzu ediyorsunuz" dedi. Ben "arabaya bir bakraç su ile bana da bir bardak su" istedim. On bir, on iki yaşlarında olan bu sevimli ve cici kız koşa koşa eve gitti. Aradan epey bir zaman geçmesine rağmen kız gözüküyordu. Tam gidip kapıyı çalmak üzere iken elinde bir tepsi, içinde, reçel, köy ekmeği, tereyağı ve tertemiz bir bardakta su ile çıkageldi. "Siz

bunları buyurun, ben hemen arabınıza da su getireceğim". Davranışları, tertemiz ve düzgün konuşması bende hayranlık uyandırdı. Benim birşey söylememe yine fırsat vermeden eve koştu. Kırşehirli, zeki, uyanık ve hazır cevap olurlar. Ancak bu birkaç haneli köyde bu kadar zeki ve uyanık bir çocuğa rastlayacağım hatırımdan bile geçmezdi. Kız elinde bir bakraçla yine koşar adımlarla geldi. Ben bir taraftan motora suyu koyarken bir taraftan da köylülerin nerede olduğunu, kendisinin okula gidip gitmediğini, annesi ve babası olup olmadığını ve babasının ne iş yaptığını öğrenmeye çalışıyordum. Köyün, ekin biçme günü olduğu için köylü imeceye, gitmiş. Annesi de babası da varmış. Babası rençper imiş ve kendisi de ilkokulu bu yıl pekiyi derece ile bitirmiş. "Peki" dedim "okumaya devam edecek misin?" Durdu yüzü mahzunlaştı, gözleri hemen buğulandı. "Köyde kız çocuklarını, ilkokuldan sonra okutmuyorlar. Hem babamın okutmaya gücü yetmez" dedi. "Sen okumak ister misin" dedim. "Hem de çok okumak isterim" dedi. "Eğer baban da seni okutmak isterse şu kartı babana ver seni bana getirsin" dedim. Kartımı kıza verdim. Motorun kayışını bulduk, onu yerine taktık ve ben kaplıcalara gitmek üzere yola çıktım.

O gün geç vakit Kırşehir'e döndüm. Yine geç vakte kadar görevimle meşgul oldum, eve de çok geç gelmişim.

Sabah erken kapı kırılırcasına yumruklanıyordu. Eşim, benden evvel kapıyı açtı ve ben yaşlı bir kadının şu sesini duydum. "Kızı istemişsiniz aha getirdim." Ben kapıya geldiğim zaman yaşlı kadın çoktan gitmişti. Ve bizim karadutlu şirin ve cici kızımız kapı arkasında durumu merakla çözmeye çalışıyordu. Kızı, babaannesi getirmişti. İçeriye aldık, kahvaltıyı beraber yaptık ve ben onu, evde, eşim ve çocuklarımla bırakarak işime geldim. Durumu Milli Eğitim Müdürüne telefonla

bildirince "Yarın öğretmen okullarına giriş sınavı var" dedi. Biz kolları sıvadık ekipler çıkardık bütün işlemlerini tamamladık ve sınav yeri olan Şanlıurfa'ya gönderdik. Urfa'dan geldiğim için tanıdığım çoktu. Çok takdir ettiğim ve sık sık da görüşmek imkanını bulduğum Sanat Enstitüsü Müdürü Sayın Nihat Kubilay'ın (Daha sonra soyadını Türker olarak değiştirdi ve kurucu meclis üyesi de oldu) Öğretmen Okulu Müdürü olduğunu da öğrendim ve kızı kendisine emanet ettiğimi telefonla bildirdim. Döne Akkuş adındaki bu kızımızla müdür aracılığı ile ilgilendim. Okulun gözbebeği olduğunu ve okulda birçok faaliyetlere başkanlık yaptığını öğrendikçe onur ve gurur duyuyordum. Aradan altı yıl geçmişti, bu kez ben Mardin'e atandım. Görev yerine giderken Öğretmen Okuluna da uğradım ve kendisini gördüm. O yıl yani 1968'de okuldan mezun olmuştu. Bize Mardin'e ziyarete geldi. Her bayram tebriklerini aldığımız ve sık sık kendisinden bahsettiğimiz için ev halkı, aile bireylerinden birine kavuşmuş gibi çok sevinmişti. Görev yeri belli olmadığı için nereye tayin olduğu hakkında bilgi sahibi olamadık. Kendisinden haber bekledik. Ne yazık ki bugüne kadar bir haber alamadık.

Her nedense ben de bir teşebbüste bulunmadım. Ancak değerli sanatçı Ali Osman Akkuş'un ablası olacağını düşünerek İstanbul radyosu müdürlüğüne gittim, Ali Osman'ın Yozgatlı olduğunu söylediler. Döne'nin Osman adında bir kardeşi olduğunu biliyordum.

Yirmi sekiz senedir düşündüğüm bir konuyu dile getirme cesareti verdiği için "DERGİME" teşekkürler...

Ve bu cici kıza sesleniyorum, DÖNE AKKUŞ nerelerdesin ve ne yapıyorsun, soyadın değişti mi? Bilmem öğrenmek hakkım değil mi?

ÜÇÜ DE ŞAİR^(x)

Üçü de şair

Oturmuşlar ateşe karşı

Gülün solduğu

bir akşama bakar gibi

Üçü de şair

Sanki her biri Sisypös

Taş sopa ateşe inat

Kâr etmez ki kalem

Üçü de şair

Ölüm fetva vermiş bir kere

Yetiş Pir Sultan ozan ata

Biçildik gök ekinler gibi

Üçü de şair

Bu yarayı saramam

Öyle oturup da

Mum yakamam anınıza

Üçü de şair

And olsun şart olsun

Yeniden gögereceğim

Külleriniz üstünde

Veysel GÜLTAŞ

- (x) Sivas Madımak'da yakılan üç ozan Metin ALTIOK,
Behçet AYSAN, Uğur KAYNAR'ın anılarına.

DELÜAĞA'YA AĞIT

Üç MEMME'ydiz bir zamanlar mehlede,
ALOŞ MEMME, ŞEKER MEMME nerede?
TIFTİK MEMME Posavat'ın derede,
Mehleyi MEMME'siz kor DELÜ AĞA.

Issız koydun Çelebi'yle bağları,
Yetim koydun Hekâmat'ın dağları,
Ölüme ulaştın attın sağları,
Şekeroğlu nasıl, sor DELÜ AĞA?

Günde bir sessizce inip Koçan'a,
Takılırdın eşe dosta ve bana,
Tatlı sözlerini atmam yabana,
Ayrılma bizlerden dur DELÜ AĞA.

Dılıpik değil, bir dal idin AĞIN'a,
Çalışmanla örnek idin çağına,
Saygılıydın ölüsüne sağına,
Acınla bizleri yor DELÜ AĞA.

Sana DELÜ diyenleri yererim,
BEYDEMİR'im gözyaşımı silerim,
Tüm kalanlarına sağlık dilerim,
VAHDETDİN'e bir söz vur DELÜ AĞA.

İsmail BEYDEMİR

BİR ŞENLİĞİN SAHİL KIZLARI

Memduh SOYLU

- Ben Ağın'ın üzümlü bağlarını dolaştım geldim sizlere, pestil-sucuk armağanım var. Adı Gülpembe gökşene.

Gözleri boncuk mavi, saçlarında dağ çiçeklerinin kokusu vardı. Hey gidi Anadolu vatan sevgisiyle içimde ne dertler dolu.

Yanaklarını okşadım hafifçe. Köyünü unutma olur mu cici kız? dedim. O da eğilip elimden öptü. Bu sahillere ne de güzel yakışmışsın, Ceylan bakışlı gökşen, gene bu kıyılara Başkent üç sahil sitesi plajında buluşalım olmaz mı? Gene de belli olmaz. Belki bu sahillere bir daha gelemem. Gelsem de seni göremem. Telli duvaklı gelin gidersin ellere. Nerde ne zaman kim bilir kimlere. Gelecek baharlar senin olsun. Kalbin ümitle sevgiyle dolsun.

Bu da başka bir yosma. Merhaba cici kız hoşgeldin şenliğimize. Başıyla selam verdi.

- Adım Pınar İncesu ben Kayseri İncesu'dan geldim, şenlendirdim sizleri dedi.

Vay benim nazlı bebeğim. Bağlarımda nar çiçeğim. dağlarımda kar çiçeğimsin benim. Şiir gözlü cici pınar. Seninle elele sahillerde dolaşalım gel. Bana şiirler oku. Denizlerden, dalgalarından yana. Unutamıyacağım gözlerinin duru yeşil rengini. O ufacak ateşli ellerini. Bana şiirler söyleyen o tatlı dillerini. Başkent birden ceylan sitesine kadar uzanan o kumsallar bizi bekliyor. İskeleydeki deniz kızları kendine isim yapmış gökteki yıldızları.

Gelecek yaza şiirler yaza yaza, beklerim bu sahillerde. Kalmasın gözüm yollarda. Selam söyle gölcükteki komşu kızına.

Denizden bir kız çıktı mavi mayolu. Koşarak geliyordu telaşlı. Nefes nefese. Yaklaştı yanıma.

- Ben adalardan geldim. Köpüklü mor dalgalar getirdim gecenin şenliğine dedi.

O anda bir ateş düştü sanki canıma. Işıl ışıl saçları ipek gibiydi. Koyu renk kirpikle-riyle çevrili gözleri laciverde yakındı. Geç kaldım özür dilerim. Ne olursun öp yanağımdan beni affet dedi. Zararı yok güzelim dedim. Islanmış saçlarından sular nokta nokta göğsüne damlıyordu. Yanaklarından öptüm. Tuzlu tuzlu ıslak ıslak yosun kokuyordu saçları. Adını sordum Deniz Akarsu dedi. Gerçektende bir deniz kızı olmuştu. Gözlerinin derinliklerin-de Güney Marmara'nın mavi sularında kaynaşan köpüklü mor dalgaları görür gibi oldum. Yaz geceleri bu sahillerde Sevilen sitesi gazinosunda mavi örtülü küçük masamızda seni bekliyeceğim. Seninle olan hatıralarımıza bir yenisini ekliyeceğim. Selam söyle deniz kızlarına.

Merhaba tatlı kız şenliğimize hoş geldin. Adın ne bakayım?

- Ben Nazlı İpek. 19 Mayıs şehri Samsun'dan geldim. Şenliğimize bayrak getirdim. Dedi

Şimdi hatırladım. Huzursahil sitesindeki kızlar arasında o da vardı. Çok güzel balren-

gi gözleri biranda büyüledi bizleri. O nazlı bakışlarıyla göz göze geldik bir zaman. Bu kız vallahi çok yaman. Kırpikleri sanki kalbimi delemek bir oktu. O anda içimden birşeyler koptu. Kaynadı coştı. Gözlerimde iki damla yaş, onun gözlerinin derinliklerine kadar akıp gitti yavaş yavaş. Çok duygulandım. Gözlerine doya doya, döne döne baktım. Beni unutma nazlı kız dedim. Seninle gazine aşk şiirleri okuyup coştüğümüzü unutamayacağım. İçini çekip bir zaman baktı arkamdan. Ben de dönüp dönüp ona baktım. El salladım. Öpücükler yolladım. Yanımdaki kızlar mendilleriyle gözyaşını sildiler. İçimden geçeni nasıl bildiler. Hep birden kahkahayla güldüler.

İşte sırada bir cici kız daha. Kıvrım kıvrım saçları. Hilal gibi kaşları yüzünde noktalanmış hafif çilleriyle bir başka güzeldi bu sarışın.

- Adım Canan Sarıgül. ben Akdenizin mavisini giydim geldim- dedi.

Adıda kendisine ne kadar yakışmış. Parmağında kınası galiba bir düğün hatırası. Sahillerin sarışın kızı. Ankara'lılar sitesinin tek yıldızı. Uzanıp elimden öptü. Ben de yanaklarından öptüm. İskelede seninle neler konuşmadık ki neler. Denizin mavisini suları. Kızılbaşan İstanbul ufukları, sandalda dalgalanan bayrağın rengi. Güneşin denizden batış ahengi. Böylece hatıralarıma bir yenisini ekliyeceğim. Seni bu sahillerde gene bekliyeceğim. Papatya gözlü sırma saçlı bir bebek misali oynacağım. Dalgalardan, martulardan hep seni soracağım.

Bana hiç yabancı gelmedin adını söyler misin?

- Adım Ayşe Tunacan ben Tuna boylarını aştımda geldim.

Hey gidi hey! Benim de bir zamanlar bir Ayşem vardı. Kaç bahar yollarını bekledim gelecek diye. Elini elime verecek diye. Gemiler geçti uzaktan nokta nokta Ayşem'i götürdü uzaklara bir daha getirmede. Onun özlemiyle günlerimi yitirdim. Bu sahillerde bekleyi bekleyi. Bir sabah erken, sahilde dolaşırken bir deniz kızı çıktı karşıma derken. Ayşem gelin oldu ellere. Telli duvaklı benziyordu beyaz güllere. Seni çok özlemiş gelirsin diye yollarını gözlemiş.

Boynu bükük, kalbi kırık ona selam söyle dedi. Ağladım ağladım bu sahillerde. Hiç soranım olmadı. Derdime kimseler çare bulmadı. Sen beni unutma olmaz mı cici Ayşem. Gel öpeyim gözlerinden gidelim seninle o diyarlara şimdi dağlarında mor sümbül, bahçelerde mor menekşe, çeşme başında elleri kınalı Ayşe bekler yollarımızı.

Selvi Boylum Hoşgeldin şenliğimize Adın ne?

-Ben Rüya Esençay, Güney Marmara'nın yosun kokan bir sahilindeki Sevda Köyünden geldim.

Maviye meyletmış iri gözlerinle her gece rüyama giren belki de sendin. Marmara sahillerinin yosma kızı. İçime bıraktın derin bir sızı. O güzelim sesine bütün sahil kızları hayrandır. Bir yaz gecesi evinin balkonunda seni dinledim. Türkülerinde dağ kokusu, toprak kokusu, çiçek kokusu ve hepsini benliğinde toplamış bir taze bahar kokusu var sanki sesinde. Ormanlar koynundaki derelerin serinliğini, gözlerinin denizler kadar sezilmiyen derinliğini, sevdiğimin gelinliğini bir anda görür gibi oldum. Bu sahillerde sabahlar seninle başlar. Bir gün boyu beraberliğimiz sürer gider ve geceler gene seninle biter. Seninle olan bu gönül beraberliğimizi sürdürelim olmaz mı Sevgili Rüya? Beni unutmıyacaksın değil mi? Bana verdiğin o hatırayı saklıyacağım en kıymetli yerimde. Bir gün sana gelirim varsa kaderimde.

- Ben Melek Yaylalı. Erzurum yaylalarının soğuk suyunu içtimde geldim.

Vay benim tatlı meleğim. Bahçemde uçan son kebeğim. Yanıma gel seni yakından göreyim. Ne güzel buğulu gözlerin var. Ellerin de üşümüş ısıtayım koynumda, kolların da halkalı dursun boynumda. İnanki seni çok özliyeceğim. Bu sahillerde her sabah yolunu gözliyeceğim. Ne yazık ki sonbahara erdi mevsim. Güzelim yaz böyle çabuk mu geçecekti. Son günümüzde bu rüzgâr böyle mi esecekti?

Kumlardaki ayak izlerimizi yel aldı gitti.

Sevilen köprüsünü sel aldı gitti.

Bilmemki bu zavallı gönlümü kim aldı gitti.

Benden kucak dolusu selamlar. Başkent Üçteki Meleklerle, Aydın Sitesindeki Perilere, Ceylan Sitesi'ndeki Hurlilere.

- Adım Leyla Erdem. Aşık oldum sizlere Leyla-Mecnun misali dağlara düştümde geldim.

Edalı kız sende başka bir güzellik var. Çok sevindim geldiğine. Dursun Kaptan'ın motorunu hatırladım. Bizim iskeleden geçerken kızlar mendil salladılar. Alı yeşilli mayolu kızlar. Bizlere öpücük yolladılar. Motordan müzik sesleri geliyordu. Leyla şarkısını söylüyordu deniz kızları.

Bahtımın yıldızı sanmıştım seni

Dertliyim yürekten üzgünüm Leyla

Sensiz karanlıktır hergünüm Leyla.

Dursun Kaptan hoperlordan uğrayacakları iskeleleri sayıyordu. Mavi sularda köpüklü izler bırakarak kayıp gidiyordu Dursun Kaptan'ın motoru. Arkalarından baka kaldık bir zaman. Leyla buğulu gözlerini, senin o tatlı sözlerini unutamıyacağım unutamıyacağım bu sahilleri. Ne olur beni de al götür Ceylan Sitesine kulun kölen olayım. Çok sevdim oraları. Geleceğim, geleceğim yine. Bambu kamışlarından örülü koltuklara yaslanıp neler konuşacağız seninle neler. Martılar geçecek üzerimizden. Denizde nokta nokta beyaz kuşlar çırpınacak mavi sularda. Umut dolu sevgi dolu yelkenliler nazlı nazlı dolaşacak körfezde. Sitelerden gelen, saçları yosun kokulu kızlar oturacak yanımızda. Leyla seni görmeye, yüzüm yüzüne sürmeye geldi diyecekler. Senin ve benim boynuma sarılacaklar. Bir birine sarılan sarmaşıklar gibi. Ne güzel şeyler değilmi? Seninle olan hatıralarıma bir yenisini ekliyeceğim. Gelecek yaza yine bu sahillerde seni bekliyeceğim.

Yanıma tatlı bir kız daha geldi. Elimden tuttu sıkıca;

- Benim adım Derya Gönül. Deryaları küçülttüm bir damla su oldu gözümde bir kuş gibi uçarak geldim. İşte durdum sözümde.

Ateş gibi eli, incecik beli, saçlarında seher yeli. İnsanı büyüleyen alev alev gözleri vardı. Gamzeli al yanakları güz elmalarına benziyordu. Gelinlik çağına gelmiş civelek bir kız. Ufacık dudakları ılık ve nemli. Elleri elimde, gözlerine baka kaldım bir zaman. Seni çok sevdim cici deryam. Sen de Deryalar kadar coşkun, daima çalkalanır bir gönül var dedim. Ne kadarda şirin bir kız olmuşsun. Kimbilir hangi gencin kalbine dolmuşsun. Büyümüşsün sere serpe. Hatıralarımda genç bir kız olarak kalacaksın. Buluşalım gene bu iskelede. Uzanalım sıcak kumlara şemsiyemizin gölgesinde kollarımda uyutayım seni. Bir deniz şarkısı dudaklarında. Bir başkalık var senin gamzeli al yanaklarında. Görüştüğümüze çok sevindim cici Gönül.

Sahildeki ıslak kumlara, hatıra defterimdeki satırlara, gönlümün bir köşesine ikimizin adını yazacağım. Tanıdığım bütün kızlara hep seni anlatacağım. Selam söyle can Haticeye, Aydın Sitesi'ndeki Ayşe'lere, Emine'lere.

Sonbaharın birgün sabahı herkes son olarak denize girdi. Bitiyordu artık deniz mevsimi. Bu sahiller yeniden kendi yalnızlığına dönüyordu. Zaman zaman gide-rek azalan ve derinleşen bir uğultu duyuluyordu. Bu sahillerde denizin üstünde mavi bir gökyüzü vardı ve kızlar onu çok seviyorlardı. Deniz mevsimi, oyunlarıyla, uğultusuyla, kıyılarıyla, kumuyla, martı kuşlarıyla bir hayat bağışlıyordu burdaki insanlara.

Marmara'nın öte sahilinden bir beyaz bulut halinde leylekler göründüler ve biraz sonra üzerimizden geçerek dalgalı uçuşlarıyla Bursa Dağları'na, doğru uçup gittiler. Elveda dediler. Türkiye'ye gelecek bahara kadar.

Gülpembe Gökşen, Pınar İncesu, Deniz Akarsu, Nazlı İpek, Canan Sarıgül, Ayşe Tunacan, Rüya Esençay, Melek Yaylalı, Leyla Erdem, Derya Gönül. Hepsi bu sahillerin canlı melekleriydiler. Elveda dediler bu sahillere. Birçok hatıralar bıraktılar arka-larında...

1978 Yalova

YAŞAMA SEVİNCİ

Bu yemyeşil bahçe, bu meydan,
Çatısı kırmızı kiremitli bu ev,
Bu oda, bu kitaplık, bu divan,
Beni yansıtıyor dünyama.

*

* *

Sevdiğim bir uğraş elimdeki işim,
Kollarım istekle kucaklıyor evreni.
Bu bir uzantı, bir üretim
Şükür, yenik değilim zamana.

*

* *

Sürekli değişiyorum her gün,
Büyümeye başladım bu yaşta.
Bilgisayar çağına girdim,
Koşuyorum gelecek yüzyıllara.

*

* *

Bilge kişilerle çevrili sağım, solum,
Aynı kulvarda koşuyorum sevdiklerimle.
Sevgi anahtarıyla açıyorum her kapıyı,
Her şey elimin altında, doğa bile.

Mehmet ORHAN

Ankara-1993

1994 - BİTERKEN

Dr. Vâkîf ÖZKUL

Saygıdeğer Okurlar ve Sevgili Ağın'lılar:

Zaman zaman sizlerle dertleşmek, içinde bulunduğumuz koşulları sizlere iletmek ve görüşlerinizden yararlanmak için karşınıza geliyorum. Yine bilgi aktarmak istiyorum sizlere.

11/94 sayılı dergimizde denetçiler raporu ile önerilerek, yönetim kurulu kararı ile dernek üyeliğinden düşürülen 43 üyenin borçlar tutarı olan 10.000.000 TL. silinmiştir. Görülen üye sayımız halen 74 kişidir.

Dergi abone mevcudumuzun son gösterge sayısı 427'dir. Bu sayının içerisinde üç abonemiz ölüm nedeni ile silinmiş (hepsine Tanrı'dan rahmet diliyoruz) 88 abonemizin üçte biri kendi istekleriyle ayrılmış, geri kalanı bu güne kadar 40-50.000 TL. ödemekle yetindikleri için abonelikten düşürülmüştür. Bunların borçlar tutarı da 35.000.000 TL.dir. Halen 336 Dergi abonemiz var sayılmaktadır. 1994 yılı sonuna kadar borçlu olanların listesini ileriki sayılarımızda yayımlamaya devam edeceğiz.

1995 yılı dergi ödentileri yüzde 150 enflasyon oranı düşünülerek 500.000 TL. olarak saptanmıştır. Sayın abonelerimizin 95 yılı dergi ödentilerini 500.000 TL. olarak ve yıl sonunu beklemeden hemen göndermelerini diliyoruz.

Elimizde 160 milyon, eski borçları da eklersek 180 milyon gibi toplu paramız olacaktır. Ana paraya dokunmadan, bunun faizi ile her ay daha kaliteli ve bol resimli olarak dergimizi çıkarma olanağına kavuşmuş bulunacağız.

Sayın abonelerimizden ricamız, dergi ödentilerini her sayıda (üçüncü sayfada) bildir-
diğimiz Postaçeki hesabına göndermeleridir. Nedeni, para tahsil belgesi Valilikten dernek adına verilmektedir (Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği). Bazı abonelerimiz Dergi adına (Ağın Düşün ve Sanat Dergisi) olarak posta ile gönderdiklerinden alamayıp geri gönderilmek zorunda kalmaktadır.

Üzülerek belirtiyim ki yeni yıl sayısını (Ocak-Şubat) 1995 sayı 41-42 olarak çıkarmak zorunda kaldık. Daha yukarıda belirttiğimiz dilek yerine getirilirse aksatmadan yürütebiliriz.

Dergimizin yaşaması için katkılarını esirgmeden sürdüren tüm yazarlarımıza en içten teşekkürlerimizi sunuyoruz. Elbette ki herkesin daktilosu yoktur veya daktilo bilmiyordur. Mümkün olduğu kadar, gönderilen yazıların daktilo ile yazılması veya okunaklı olarak, yazım kurallarını dikkate alarak, seyrek satırla yazmalarını bekliyoruz.

1995 Yılı'nın tüm okurlarımıza, Ağın'lılara, Ülkemize ve tüm Dünyaya mutluluk, barış ve özgürlük getirmesi dileği ile hoşça kalın.

ÖĞRETMEN ABDULLAH LÜTFİ BEY

-XII-

Nuri ONAT

ERDEMLİLİK ÖDÜLÜ

Cumhuriyet dönemine değin hiç bir öğretmen erdemlilik ödülü için seçilmemiştir. Bu mertebeye yükselebilmek için, birçok çileye katlanmak, kuş uçmaz, kervan geçmez yerlerde feragatle, özveriyle çalışmak, kendi çapında halkın okumayazmasına, bilinçlenmesine katkıda bulunmak, böylece de, toplum ile devlet arasında köprü kurmak göreviyle çırpınan öğretmenler için düşünülmüştür. Bu bakımdan ilk erdemlilik ödülünün Cumhuriyet döneminde verilmiş olmasını saygı ve minnet, şükranla karşılıyoruz. Hele en layık olanlara verilmesini.

"21.06.1925 gün ve 10133 sayılı İkdâm Gazetesinde şu yazı yayınlanmıştı. "İstanbul İlkokul öğretmenleri dün, Dar-ül Fünun (Üniversite) Konferans Salonunda toplanmışlardır. Oturum, Milli Eğitim Müdürü Nail Reşit Bey tarafından açılmış, usule göre bir başkan iki kâtip seçilmiştir. İstanbul İkinci Okul Müdürü Melek Hanım Başkanlığa, Bekir Sıtkı, Zülfü Bey'ler de kâtipliğe seçilmişlerdir.

Sonra, müzakere başlayarak Zeki Cemal, Rüştü Kâmil, Mustafa Bey'ler, Hayrullah, İhsan Atalay ve birçok yeni mezun öğretmenler tarafından erdemlilik ödülünün Çabakçur'da derebeylik düzeninin egemen olduğu bir yörede yeni okulun, yeni düşünün, aziz devletimizin başarısı için

savaşım vermiş ve sonunda şehit olmuş Zeki Dünder Alp'e verilmesini içeren bir önerge verdirilmiş ve önerge okunarak şiddetle alkışlanmıştı.

Sonradan seçime geçilmiş, erdemlilik ödülü için şu kişiler aday gösterilmiştir. Merhum Zeki Dünder Alp, Melek Hanım, Bekir Sıtkı Efendi, Pakize Hanım, Zülfü Bey. İstanbul İlköğretim Meclisi, bu adaylardan birini seçerek Milli Eğitim Bakanlığına bildirecektir. Öteki illerden gelecek adaylar içerisinde yalnız bir öğretmen Bakanlıkca seçilerek İlköğretim zümresine ayrılan (500) lira ödül, erdemlilik ödülü kendisine verilecektir."

İşte, öteki illerden Milli Eğitim Bakanlığınca seçilen öğretmen, bu kitabın konusu olan Abdullah Lütfi Bey'dir.

28.05.1928 günlü Vakit Gazetesinde de şu yazı çıkmıştır:

Abdullah Lütfi Bey

İlkokul öğretmeni olup, özverili, mesleğine bağlı, çok çalışmış bir arkadaşımızdır. Elazığ'da milli eğitim örgütünün yapıldığı günden bu yana, aralıksız kırk iki yıl yurdun yoksul köşelerine ulusun irfan ordusuna ışık saçmıştır. İlkokul öğretmenlerinin birçoğunda gördüğümüz meslek aşkının Abdullah Lütfi Bey'deki derecesini anlat-

mak için, kendisine yirmi dört ay aylık verilmediği halde hep çalıştığını, kürsüden bir gün bile ayrılmadığını söylemek yeter. O, cüzdanı parasız, karnı aç ve kimi kez de hasta. Fakat ulusal imanı zengin, gözü tok, düşüncesi hep zinde. Yarım yüzyıl, maddi sıkıntılarını başarısından doğan sevinçlerle yenmeğe çalışmış, hâlâ da yılmamıştır. Yalnız öğrencisiyle kitaplarına bağlı kalan bu saygıdeğer, ahlaki metanetine meslekdaşları kadar çevresi mecluptur.

Abdullah Lütfi Bey, özveriyle erdemi kaynaştıran bir kişidir. Buna örnekmi istiyorsunuz? İşte örnek: Davullar vurulup asker toplanmaktadır. Bu askerler Yemen'e gönderilecektir. Ağın bağlantılarının bütün gençleri askere alınmıştır. Bir iki gün sonra topluca yola çıkılacaktır. Abdullah Lütfi Bey'de hazırlıklarını yapmıştır. Bir tane asker çantası diktirir. Çantanın içini öte beriyle doldurur, kafilenin önüne düşer. Çantası sırtındadır. "Haydi aslanlarım, haydi yiğitlerim..." diyerek askerleri gayretlendirmek, yüreklendirmek istemektedir. Bu hava ile kasabanın dışına çıkılır. O, çantası sırtında hep öndedir.

Kafile, Hoca'nın daha fazla yorulmasına razı olmaz. Dönmesi için durur. O herkesin geçim durumunun nasıl olduğunu saptamıştır. Para kesesinin ağzını açar, durumu iyi olmayanlara birer, ikişer micediye harçlık verir. Parayı verirken de şöyle konuşur: "Aslanlarım, yiğitlerim, bu paraları size borç olarak veriyorum. Askerden dönerseniz, çalışıp ödersiniz. Allahın takdiri başka türlü olursa -yani ölürseniz- ananızın sütü gibi helal olsun... Şunu da ekledi "keşke ben de genç olsaydım da sizinle birlikte olsaydım..."

Bu sözlerden sonra, askere giden kafile yola koyulur, Abdullah Lütfi Bey'de Ağın'a döner, yanındakilerle birlikte. Yemen'e gidenlerin çoğu dönmemiştir. Abdullah Lütfi Bey'de, verdiği paraları, cehennem gibi sıcak Yemen çölündeki belirsiz gömütlerinde yatanlara, analarının sütü gibi helâl etmiştir.

MESLEK BAYRAMI

Elazığ'da yayımlanan 'Yeni Çığır' gazetesinin 15.04.1927 günlü sayısında şu yazı çıkmıştır. (Günümüz Türkçesine çevrilerek alınmıştır)

Her mesleğin bağlı olanlarca özel bir değeri ve önemi olduğu kuşkusuzdur. İnsan toplumları içinde kamuya yararlı çalışma yapan erdemli kuruluşları ve başarıları doğal olarak kumuya ait ve şamildir. Buna göre, bir kamu etkinliğinde gösterilecek başarılar, hiç kuşkusuz ki, alkışlanmaya değer. Kaldı ki, Türkiye Cumhuriyeti nur ve irfan ordusu önderlerinin, aziz öğretmenlerinin kamu yararına dönük hizmet için ne gibi hal ve koşullar içinde, ne gibi araçlarla çalıştıkları, öğretmenlik mesleğinin öteki kamu kuruluşları arasındaki konum ve inceliğinin olanca önemi ile ortaya konulduğu kuşku götürmez.

Gerçekte, ulusal bir kıvanç ve öğünçle kayda değer ki, yurtsal en kutsal görevlerden birini yüklenen Türkiye Cumhuriyeti pek derin yoksulluklar içinde büyük bir alçak gönüllülükle ve her şeyden vazgeçerek ve özellikle bir cehaletle savaşım, her mesleğin karşısında göremediği pek güçlü engel, zorluklar arasında bezmeden, yılmadan yalnız ve yüce amacını kendisine yol gösterici edineyerek çalışmayı bırakmamıştır.

Buna göre, öğretmenlerin beklediği şey, ancak yetiştireceği gençlerin ulusuna ve yurduna yararlı olduğunu görmek mutluluğundan ve mutlulukta duyacağı zevk ve coşkudan ibarettir. Bu nedenledir ki, yüce mesleğinizin mensupları, bütün dünyada sonsuz onura kavuşmuşlardır.

İşte bu onura bizden önce erişmiş olanları tüm kıvanç ve öğünçle kutlamak hepimiz için gerçekten şerefli bir görevdir.

Bu görevin yapılacağını bilen Elazığ Milli Eğitim çevresine mensup bütün

öğretmenler yanında Sayın Maarif Emini Osman Nuri Beyefendi bulunduğu halde, öğretmenlik onurunun kırk ikinci yıldönümünü idrak eden meslekdaşımız sayın Abdullah Lütfi adına, anma günü yapılma kararı vermişler ve bu kararları için bayramın beşinci günü bu toplantıyı düzenlemişlerdir.

Kırk iki yıllık yaşamının hemen her dakikasını cahillikle pençeleşmeye veren bu ak saçlı, erdemli kişinin kendisinin de

katıldığı şu çok değerli meslek bayramına büyük öğretmenin yaşam öyküsü ve memurluklarına değin söyleşiyle başlanmıştır. Elazığ İlköğretim Müfettişi Hüsnü Bey, Sayın meslekdaşlarımızın ne gibi bir vatandaşlık duygusu ile öğretmenlik mesleğine girdiğini, ne gibi yoksulluklar ve değerbilmezlikler içinde, ne derecede yılmaz bir azim ve irade ile kutsal görevine yaşamını verdiğini belagatlı biçimde anlatmış ve bu anıların birçok noktaları içtenlikle karşılanmıştır.

Abdullah Lütfi Bey, Erdemlik Ödülü aldığı çekilen fotoğrafta.

Abdullah Lütfi bey öndeki sırada,başında (x) işareti olan.

Bundan sonra, değerli Maarif Eminimiz Osman Nuri Beyefendi, konuşma kürsüsüne gelmiştir. Mesleğin derin coşkusuyla dolu oldukları halde, kendilerine özgü yüksek, akıcı bir biçimle doğrudan şu konuşmayı yapmıştır:

Sayın meslekdaşlarım,

Her vesileyle size kimi büyük kişilerin yaşam öykülerinden söz eder, öyle seçkin kişilerin yaşamlarına örnek olmamızı diler, dururum.

Bu kez de sizce pek iyi tanıdığınız Frobel'in sözünü anlatmak istiyorum. Bu saygıdeğer insan demiştir ki, "Öğretmenlik, bir aşk ve sevgiden başka bir şey değildir." Öyleyse, ruhunda bu aşk ve sevgiyi duymayan, bu mesleğe memnunluk vermeyecek kadar egoist olan kimselerin bu meslekte tutunup yükselmesine olanak yoktur. Çok iyi bilirsiniz ki, öğretmen çocuk yetiştirir, insan yapar. Ve sonunda bir kuşak yaratır. Yetiştirdiği kuşağın gönenç ve mutluluğu oranında kendisi de mutlu olur. Öyle ise öğretmenlik için en büyük ödül, işte bu vicdani hazdan başka bir şey değildir.

Arkadaşlar,

İşte bugün bu kitaplık salonunun içinde, yapmacıksız havası içinde memuriyetinin kırk ikinci yıldönümünü kutladığımız ve alkışlamak istediğimiz aziz ve sayın meslekdaşımız Abdullah Lütfi Bey, hep bu

aşk coşkusunun içten belirticisi olmuştur. Kendikendine bir yabancı dil öğrenmesi de ömrünün hep öğrenme ve inceleme ile geçmiş olduğunun canlı bir kanıtıdır.

Öyleyse, en felaketli dönemlerin müthiş saldırıları karşısında yeni bir kuşak yaratmak için, çok yüksek bir yiğitlik örneği vererek ve tevekkülle, içinde sarsılmaz bir imanla çalışmış olan bu iki yüzyılı görmüş meslekdaşımızın huzurunda saygı ile eğilmeyi bir görev sayıyorum, hepinizin böyle onurlu anma törenlerine konu olmak kadar yüksek ve değerli hizmet ve başarılar göstermenizi dilerim.

Arkadaşlar,

Ben, bu aziz meslekdaşımız için üç şey düşünüyorum:

1- Bu zat, Eminliğimizce ikramiye ile ödüllendirilecektir,

2- Bu ve benzerlerinin yüksek ve değerli kişiliklerini alkışlamak için bir özel günün kabulü,

3- Abdullah Lütfi Bey'in alçıdan bir heykelinin yaptırılması.

Meslekdaşlar hakkında son derece içten bir değerbilirlilik göstermiş ve gösterecek olan arkadaşlara teşekkürlerimi arz ederdim.

Bu değerli seslenişin içerdiği yüksek ülkü değerbilirliğe orada hazır bulunanlar-
ca gönülden kopan alkış tufanları, coşkulu dalgalanmalar kitaplık dışına taşı ve yüce mesleğin feyz ve esinleri ruhlarımızda başka başka coşku ve inşirah yarattı.

Bütün konuşmalar bittikten sonra Hoca, yavaş yavaş kürsüye doğru yürüdü, ak saçları, ak sakalı, ağırbaşlı davranışıyla sanki erdemlilik yontusuydu. Kürsüye çıkararak,

"Ne oluyor, kafadarlar, düğünüm mü oluyor?...." diyebildi.

BİTİRİRKEN

Bu kitapta, gücümüzün yettiği, dilimizin döndüğü ölçüde Abdullah Lütfi Bey'i tanıtmaya çalıştık. Ama, başarabildik mi? Bu konudaki yargı, okuyucunun değerlendirmesine bırakılmıştır.

Bu konuyu bitirirken bir açıklama yapmak isteriz. Abdullah Lütfi Bey, kendisini hiç reklam etmemiş ve ettirmemiştir. Bu kitap sağlığında yazılsaydı, hiç kuşku yok ki, yayınlanmasına engel olurdu. Hoca, inandığı yolda dikine yürümüş, işten biraz olsun anlayanlardan başka kimseyi dinlememiştir. Aslına bakılırsa, işten biraz anlayanlara da pek raslamamıştır.

Erdemlilik ödülü düzenlenen törende, konuşmacılardan hiç birisi onun alfabesi ile alfabe öğretimine değinmemiştir. Maarif Emini Osman Nuri Bey bile, bu konuya yanaşmamıştır. Çünkü o zaman, Türkiye'de alfabe öğretimindeki yöntem, ilk okuma-yazmaya harfle başlanması şeklindeydi.

Konuşmalar alkış toplamıştır. Kırk iki yıllık bir hizmet süresinin çilelerine dayanma, hiç irkilmeden onları göğüsleme ile ilgili çabaları tansımayla karşılanmış, salon-daki coşkunun dışarıya taşmasına neden olmuştur. Bu coşkuyu kabartan, dışarıya taşıtan sözler, Elazığ Milli Eğitim kitaplığının çevresinde kalmıştır. Çünkü söylenen sözler arasında dişe dokunur olanı pek yoktur. Örneğin alfabesinin özelliğinden, öğretim biçiminden söz edilmemiştir. Konuşmalar, duygusallık sınırının dışına çıkıp da bilimsel tabana oturtulmamıştır, oturtulamamıştır.

Oysa Abdullah Lütfi Bey, o duygusal sözler ötesinde, o zamana göre Türkiye'nin Geştalt ruhbilimine dayanan, gene Geştaltçı öğrenme kuramına bağlı kalan tek eğitimcisidir. Bunun tersini ileri sürenler var ise, çıksınlar ortaya tezlerini ne zaman ortaya koyduklarını söylesinler. Onlar için şu soruyu da soranlar bulunabilir: Geştaltçı ruhbilimi biliyordunuz, Geştaltçı öğrenme kuramının ayırımıydınız da, alfabe öğretiminin tümce yöntemi yapılmasına

niçin 1936 yılına kadar ses çıkarmadınız? Dergilerde çıkan bölük pörçük yazılarınızda niçin bu işi bir dizge olarak ele almadınız? Kimi kişiler başkaları da vardı demeye getiriyorlar ama, dişe dokunur bir örnek gösteremiyorlar. Kimilerinin demek istedikleri gibi, belki de vardı, ama kararsızdılar. Üstelik Abdullah Lütfi Bey'in alfabesini, alfabe öğretimini yadırgıyorlardı. O alfabenin karşısına yeni bir alfabe çıkarmayı ise gereksiz görüyorlardı. Abdullah Lütfi Bey'in alfabesi ile alfabe öğretimi, eğitimde tam bir devrim niteliği taşıyordu. Belki de bu konuşmacılarla o var olanlar bunu anlamıyorlardı. Bu derece duygusal konuşmalar yapmak, onu anlayamamak anlamına gelirdi.

Biraz düşünelim. Diyelim ki, 1890'larda ortaya atılan Geştalt psikolojisi ve buna bağlı öğrenme kurallarından haberi yoktu, Hoca'nın. Bu ne sezış gücü, yerinde deneyimlerdir ki, bu kurala yatkınlığı buldurur, kendisine. Bu, bir eğitimci için çok zor, üstelik olanaksız bir aşamadır. Bu, eğitim sorumluluğu yüklendikten sonra, yalnız eğitimi düşünen, eğitimle halk arasında köprü, halk ile devlet arasında ilişki kurabilen Hoca'nın başarısıdır, becerisidir. Bu, ona çok onur verici bir girişim demektir.

Bir de bunun tersini düşünelim. Diyelim ki Geştalt psikolojisini ve öğrenme kurallarını biliyordu. Bildiği yabancı dil yardımıyla Batı'daki gelişmeleri izliyebiliyordu. O zaman da şu sorulabilir:

"Abdullah Lütfi Bey'den başka Fransızca bilen eğitimci yok muydu. Türkiye eğitimcileri arasında?" Vardı, hem de çok vardı. Ancak, çok yeni olan bu görüşleri gündeme getirmekten çekiniyorlardı. Bunu, toplumdan kopma sayıyorlardı.

Görülüyor ki, hangi yanından bakılırsa bakılsın, Abdullah Lütfi Bey, doruklaşarak karşımıza dikilmektedir.

Frobel'in "Öğretmenlik, bir aşk ve sevgiden başka bir şey değildir." sözünü burada bir kez daha yinelemeyi uygun görüyoruz. Çünkü Abdullah Lütfi Bey'de o aşk ve sevgi, en yüksek düzeyde vardı. Ölümünden birkaç gün öncesine değin etkinliğini sürdürmesi, bu savımızın çelişmez kanıtıdır. İkinci kez emekliye ayrıldıktan sonra Ağın Minayik Köyü'nde gene öğretmenlik yapıyordu. Hem de ücretsiz olarak. Abdullah Lütfi Bey'in eğitim görevinden ayrılışı, bu sıralarda olmuştu.

Abdullah Lütfi Bey'i yeterince anlatabildimse, erdemli, özverili, yiğitliklerle dolu yaşamını belirtebildimse, kendimi mutlu sayacağım. Çünkü, emekli bir öğretmen için bundan daha mutluluk olamazdı. Yeni Abdullah Lütfi'lerin bulunup onların da karanlıktan kurtarılması dileği ile meslekdaşlarıma, okuyucularıma gönül dolusu saygılar ve sevgiler sunarım.

BİTTİ

DİSPANSERİM

Geçti yirmi üç yılın kutsal bağrında senin
Kariyere ulaştı sayende hekimliğim
Değdi sana fedaya gönülden o gençliğim
Kaç bin dertliye şifa sundun sen dispanserim.

Kaç hekim ve personel onurlandı sinenden
Kaç ciğeri perişan şifalandı hep senden
Kıskansam haksız mıyım seni bütün gözlerden
Kaç bin dertliye deva buldun sen dispanserim.

Şatafatsız halinle beldende barınırsın
Bir değil bin gurur ve onurla salınırsın
Dertlilere gönülden şefkatle sarılırsın
Kaç bin garibe nema sundun sen dispanserim.

Geçti görev başına on üçüncü baştabip
Bilmem ki gelen giden kaç hemşire kaç tabip
Lakin hepsi vefakar cefakar birer habip
Kaç bin dertliye şifa sundun sen dispanserim.

Dokuz yüz altmış iki ocağına gelişim
Dokuz yüz seksen beştir terk-i diyar edişim
Hayal miydi o huzur veren haz veren işim
Kaç bin dertliye deva buldun sen dispanserim.

Gördüm baştabipleri resimlerde gururla
Daha ne fedakarlar çalıştı hep onurla
Kimi türabdır kimi gün doldurur huzurla
Kaç bin dertliye şifa sundun sen dispanserim.

Sen bin dokuz yüz yirmi dokuzda kurulmuşsun
Yıllarca bölgede tek olarak bulunmuşsun
Gayrı şifa saçan bir kutsal belde olmuşsun
Kaç bin dertliye deva buldun sen dispanserim.

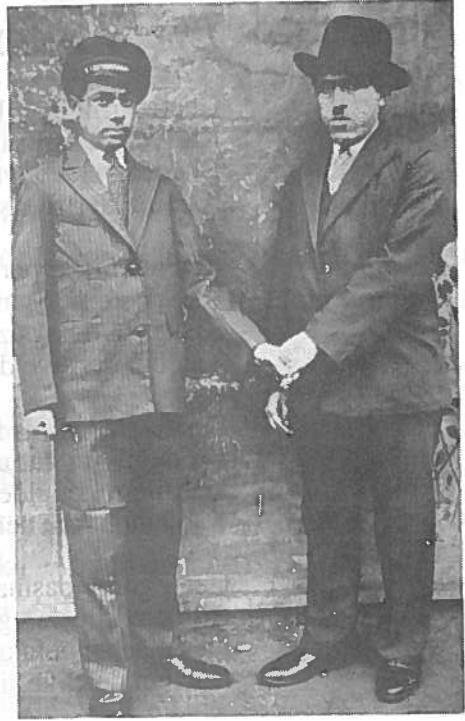
Daha yıllarca mutlu bir dergah kalacaksın
Hastalara ilahi devalar sunacaksın
O beldenden binlerce şifalar saçacaksın
Kaç bin dertliye derman oldun sen dispanserim.

Dr. Galip UZUNCA
10.04.1992

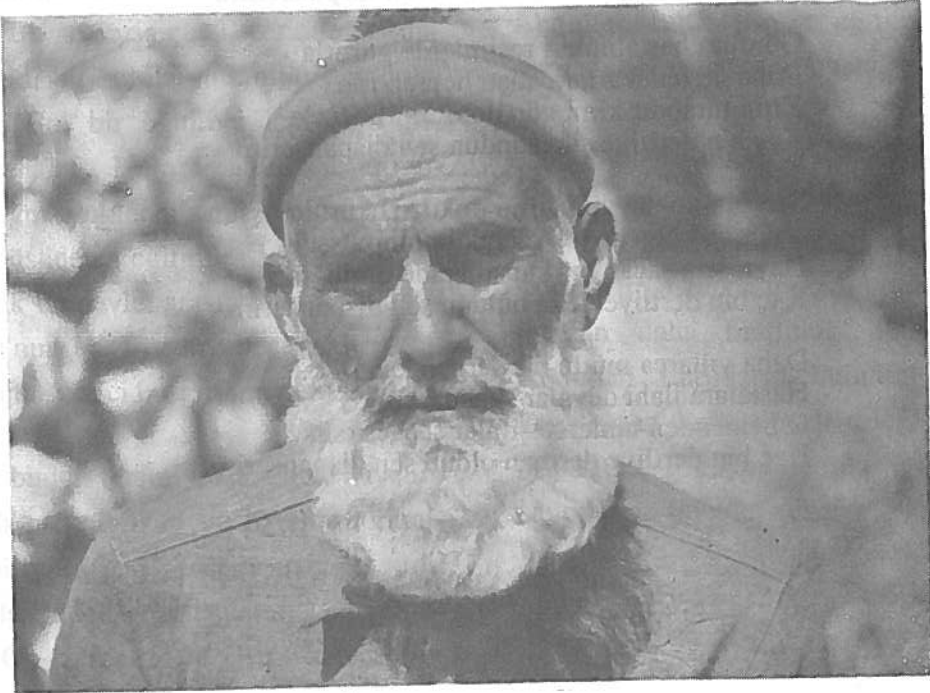
FOTOĞRAFLARDA ANILAR

Aliuşağı Mahallesi'nden Kutup Hoca'nın oğlu
ASIM AĞIN

ASIM AĞIN - İSMET AĞIN

AHMET FIRAT

İBRAHİM FIRAT - Hozakburlu Deli MEHMET

Rahmetli FATMA FIRAT - AYŞE AĞIN - YAHYA KAYA
Ağın Leblebisi Yaparken

HABERLER

KASIM-1994 Ayı içinde AĞIN Nüfus Müdürlüğüne ulaşan nüfus değişimi durumunu gösterir çizelge:

DOĞUMLAR:

Mah. veya köyü	Babasının adı, soyadı	Cinsiyeti	Doğum günü	Doğum yeri
Şıhlar	Enver Ertürk	Erkek	31.07.1994	Sarıyer
Pağnik	Mehmet Alış	Kız	22.10.1994	Esenler
Paşikli	Yüksel Sevinç	Erkek	20.06.1994	Konak
Dingidar	Münir Yüce	Kız	22.06.1994	Fatih
Pul	Ayhan Karakaş	Erkek	29.06.1994	Keçiören
Lollar	Kemal Göldağ	Erkek	16.10.1994	Elazığ
Hastek	Bedri Güner	Kız	27.01.1993	Ağın
Lollar	Ömer Kabasakal	Erkek	17.10.1994	Çankaya
Dingidar	Mehmet Gündoğdu	Erkek	02.11.1994	Şişli
Gırani	Muhlis Gültekin	Kız	01.11.1994	Ağın
Şıhlar	Hüsamettin Özlem	Kız	05.11.1994	Arapgir
Andiri	Ertan Demir	Kız	16.11.1994	Elazığ
Şıhlar	Özkan Erdem	Erkek	20.09.1994	Konak
Pul	İbrahim Orhan	Erkek	03.10.1994	Malatya

EVLENMELER:

Mah.veya köyü	Baba adı-soyadı,	nesi olduğu	kiminle evlendiği	Evlenme günü
Modanlı	Mehmet Acar kızı Ayşe-Meram'dan	Ali ile		08.10.1994
Saracık	Bedretdin Yalçın oğ.	Sadık-Gemuhu'dan	Güneş Güngör'le	10.10.1994
Guzgeçe	Fahri Uyanık kızı Füsün-Saimbeyli'den	Murat Turgut'la		15.10.1994
T.Ağası	Faruk Gençosman oğlu-Orkun	Yenice'den	Selma Akbaş'la	15.10.1994
Gırani	İbrahim Sucu kızı Figan-K.Koçan'dan	Hüseyin Aslan'la		26.10.1994
Küzne	Adnan Özer oğlu Ahmet-Konak'dan	Ebru Topacioğlu ile		30.09.1994
Saracık	Halil Koçer kızı Gönül-Malatya'dan	Veysi Özer ile		27.10.1994
Ağdunut	Ahmet Gültekin oğlu Mustafa-Arapgir'den	Emine Gümtüş'le		04.11.1994
Paşikli	Bahatdin Yılmaz kızı Ayfer-Gölcük'den	Korel Atılan ile		30.10.1994
Vahşen	Selahatdin Serttaş kızı Füsün-Konya Ereğli'den	Reşat K. Bıyık'la		17.10.1994
Uzungil	Yüksel Uzunoğlu Erhan-Rize'den	Zeynep Koç'la		08.11.1994
Ağdunut	Hayrettin Çetinkaya oğ.	Alaatdin-Ağdunut'dan	Mehtap Erdoğan	09.10.1994
Paşikli	Ferit Ulaşan oğlu Necmetdin-Paşikli'den	Serap Yılmaz'la		03.11.1994

H.Yusuf	M.Turgut İkinci kızı A.Meral-Arapgir'den Mehmet H.Fevzioğlu	11.11.1994
Saracık	Şakir Şahin oğlu Erdem-Saracık'dan Müşerref Erzurum'lu ile	16.11.1994
Uzungil	Lütfi Yergin oğlu Salih-E.Şehir'den Hülya Oluk ile	09.11.1994
Vahşen	Hüseyin Özden oğlu Ahmet-Ağdunut'dan Fatma Serttaş ile	07.11.1994
Vahşen	Hüseyin Özden oğlu Abdullah-Kangal'dan Mevlüde Gül ile	07.11.1994
H.Yusuf	Mustafa İkinci oğlu Rahmi-Konak'dan Yeşim Yeşil ile	16.09.1994

ÖLÜMLER:

Mah.veya köyü	Ölenin adı soyadı	Öldüğü yer	Öldüğü gün	Doğumu
Hozakpur	İmmigülsüm Atalay	Malatya	25.10.1994	1316 (1900)
H.Yusuf	Hüseyin Çuhacı	Ağın	05.11.1994	1333 (1917)
Vahşen	Harun Yılmaz	Milas	16.11.1994	1953 Trafik
Vahşen	Güneş Yılmaz	Milas	16.11.1994	1956 Kazası
Guzgeçe	Ahmet Karaoğlu	Ankara	13.11.1994	1928
Dingidar	H.İpek Yıldız	Fatih	05.11.1994	1931
Guzgeçe	Devrim Sakaoğlu	İzmir	16.11.1994	1970

1- Doğum olayı ile dünyamıza gelen yavrularımıza mutlu, uzun yaşamlar diler, ana baba ve tüm yakınlarına gözyadını dileklerimiz sunarız.

2- Evlenen hemşerilerimize mutluluklar diler, tüm yakınlarının gözleri aydın olsun deriz.

3- Ölen hemşerilerimize tanrıdan rahmet, tüm yakınlarına baş sağlığı dileriz.

4- Genç yaşta bir ruh bunalımı ile canına kıyan Devrim Sakaoğlu'nun babası Servet arkadaşımıza ve anası ile tüm yakınlarına ayrı ayrı başsağlığı dileklerimiz bildirir, büyük acılarını paylaşıyoruz.

5- Aralık ayının 2'inci günü, Ağın ve yöresine ilk kar yağdı. 25-30 cm. kadar olan kar, 3 Aralık günü çıkan fırtına ile, yolları kapatma durumu doğurdu ise de şu anda kapalı bir yol yoktur. Yolların buz tutması dışında, bir durumu da yoktur.

İsmail BEYDEMİR
08.12.1994

AĞIN KÜLTÜR VE SANAT DERGİSİ MÜDÜRLÜĞÜ'NE

ANKARA

İstanbul'da her yıl yapmakta olduğumuz "GELENEKSEL AĞIN GECESİ" bu yılda yine YENİKAPI KARİDES RESTORANT'TA 27.01.1995 tarihinde saat 20.00'de yapılacaktır.

Sayın hemşehrilerimize duyurulur.

NİHAyet KİRADAN KURTULDUK!!!

İstanbul'da 1988 yılında kurmuş olduğumuz Ağın Kültür ve Yardımlaşma Derneği altı yıl içinde yapmış olduğu çalışmalarla İstanbul Fatih İlçesi Muratpaşa Mahallesinde Pafta: 216. Ada: 1096. Parsel: 13 nolu bir daireyi satın almış bulunmaktadır.

Dernek lokali olarak tanzim edilerek faaliyete geçmiştir.

Sevincimizi tüm hemşehrilerimizle paylaşmak istiyor, darısı diğer derneklerimizin başına diyoruz.

İstanbul Ağın Kültür ve Yardımlaşma Derneği yönetimi olarak Ağın'lıların ve tüm okurların yeni yılını kutluyor, saygılar sunuyoruz.

**AĞIN KÜLTÜR ve YARDIMLAŞMA
DERNEĞİ YÖNETİCİLERİ**

DUYURU

Ramazan Bayramı Kutlama Töreni
4 - Mart - 1995 Cumartesi günü saat
14.00 - 16.00 arasında BEL-PA Buz
Pateni (Bahçelievler son durak) salo-
nunda yapılacaktır.

Sayın Üyemiz:

Derneğimizin Olağan Genel Kurulu 12-Mart-1995 Pazar günü Saat 14'de, çoğunluk sağlanmadığı takdirde 19-Mart-1995 Pazar günü saat 14'de aşağıdaki adreste ve yazılı gündemle toplanacaktır.

Adres: KENT - KOOP. Başkanlığı

Fevzi Çakmak 2. Sok. No: 30 Kat: 5

Kızılay / ANKARA

GÜNDEM:

1. Açılış ve Saygı Duruşu
2. Kongre Divan Başkanlığı Seçimi
3. Çalışma Raporunun Okunması
4. Denetim Raporunun Okunması
5. Çalışma ve Denetim Raporlarının Aklanması
6. Yönetim ve Denetleme Kurullarının Aklanması
7. 1995-1996 Yılı Tahmin Bütçelerinin Görüşülmesi ve Kabulü
8. Yeni Yönetim ve Denetim Kurullarının Seçimi
9. Dilek ve Öneriler.

Duyurulur.